

tage sig saa meget som muligt af Sagen, medens hun selv behøver at gøre saa lidt som muligt, men dog er det saadan, at det har Karakteren af en privat Sag. Jeg er tilbøjelig til at tro, at naar der bliver beskikket en Væрге for Barnet, bør det være Værgens Sag at forlange Undersøgelse, men i øvrigt forekommer det mig, at denne bør have Karakter af en offentlig Undersøgelse. Og det bør ogsaa tages under Overvejelse, om ikke, i alt Fald bortset fra de særlige Omstændigheder, hvor Værgen mener, at der kan være særlige Grunde til at skaane Moderen, denne Undersøgelse bør være rettet paa at faa Sandheden frem i størst muligt Omfang, saaledes at det ikke kommer til at bero paa Kvindens vilkaarlige Forgodtbefindende, naar hun har staaet i Forhold til flere Mandspersoner, hvem af disse der kommer til at bære Byrden. Jo mere man skærper Kravet om, at Barnets Fader skal svare til sine Forpligtelser, desto mere faar han ogsaa et rimeligt Krav paa, at der skal undersøges, hvor vidt disse Forpligtelser strække sig.

I § 10 indeholdes en Bestemmelse om, naar Barnet kan udleveres til Forsørgelse til Faderen. Jeg er af den Mening, at denne Hovedregel, hvorefter nu Moderen har den fulde Raadighed over Barnet, bør ændres, naar det faar en Væрге. Saa bliver det Værgen — efter Omstændighederne i Samraad med eller under Paaanke til Værgeraadet —, som skal afgøre, hvem der skal udøve Forældremyndigheden. Naturligvis maa det som Regel være Moderen, men Afgørelsen skal i hvert Tilfælde træffes først og fremmest under Hensyn til, hvad der stemmer med Barnets velforstaaede Interesse. Der er noget underligt i, at medens Lovgivningen giver de Mødre, der blive Mødre under de Forhold, som Samfundet alene bifalder, nemlig i Ægteskab, saa grumme lidt Indflydelse paa og Raadighed over deres Børns Forhold, saa er, naar Moderen har tilsidesat de moralske Krav, som Samfundet stiller, naar hun er bleven Moder uden for Ægteskab, Forholdet det, at saa har hun den hele og ubegrænsede Raadighed. Der vil sikkerlig være Grund til at ændre Bestemmelsen med Hensyn til den i Ægteskab fødende Moder og udvide hendes Ret; men der vil vistnok ogsaa være Grund til at indskrænke Retten for den udenfor Ægteskab fødende Moder. Det er ikke uden Føje blevet sagt, at medens Ordet „uægte Barn“ helst burde forsvinde af vort Sprog, kunde der være Grund til at er-

statte det med Ordet „uægte Forældre“, det vil baade sige „uægte Fader“ og „uægte Moder“. Vel har Faderen nok det største Ansvar i Flertallet af Tilfælde, bl. a. fordi det som oftest vil være ham, der er uvillig til at legitimere Forholdet ved Indgaaelse af Ægteskab. Men i Virkeligheden maa, naar det er fuldmyndige Personer begge, begge erkendes for at være fuldstændig lige ansvarlige for deres Handling. Altsaa kan der være Grund til at udvide de Tilfælde, hvor Faderen kan faa Raadighed over Barnet, men noget nærmere herom skal jeg ikke udtale.

At Politiet skal bistaa til at eftersøge den Person, der sigtes for at have besvangret en Kvinde udenfor Ægteskab, er saare fortræffeligt. Men naar det siges, „at Efterlysning i „Politiefterretninger“ ikke maa finde Sted, saafremt han ikke er forsvunden, efter at Sag mod ham er begyndt“, saa forstaar jeg egentlig ikke denne Hensynsfuldhed. Thi det at blive efterlyst i „Politiefterretninger“ er ikke nogen stor Kalamitet eller noget, som kommer til Almenhedens Kundskab, men kun til Politimyndighedernes Kundskab. Der var jo ikke noget i Vejen for, at man kunde sige, at det ikke maa trykkes op i andre Blade, og at „Politiefterretninger“ behandles som et Blad, der sendes omkring til Politimyndighederne, men som Offentligheden ikke maa stikke sin Næse i. Jeg ved ikke rigtig, hvorledes man ellers skal faa ham efterlyst. Skal man skrive til hver enkelt Jurisdiktion, bliver det en besværlig Historie.

Bestemmelsen om, at Faderen skal anmelde Flytning, kan jo kun betragtes som fortræffeligt.

At man som Inddrivelsesmiddel i Stedet for Fængsel paa Vand og Brød sætter Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde, er jo ganske i Overensstemmelse med vor Tids Betragtning, at Fængsel paa Vand og Brød er en uhenigtsmæssig Foranstaltning. Hvorvidt man i visse Tilfælde skal sætte Fængsel paa sædvanlig Fangekost, ved jeg ikke. Det ser her ud som en Slags Skaansomhed, at man ikke altid anvender Tvangsarbejde. For mig stiller det sig saadan, at i de Tilfælde, hvor Afsoning sker, er der vist Mangel paa god Villie, og saa behøver man slet ikke at tage Skaansomheds-hensyn. Saa hvis man mener, at Tvangsarbejde vil virke mere advarende, kan man lige saa godt anvende det i alle Tilfælde.

At Afsoning af Bidrag ikke medfører